zde žádných knihovních interessentů, kteříž postoupením přednosti ve svých právech by mohli býti poškozeni, má postoupení přednosti plný účinek záměny pořadí, totiž tak, že předpuštěný věřitel právě tak uspokojení dochází, jako kdyby nárok jeho již od prvopočátku na t é m ž místě byl knihovně zanešen býval, na kterémž skutečně ustupující oprávněný stojí.

Okolnost, že ustupující právo v případě tomto není čistou pohledávkou hypotekární, nýbrž výměnkem, nemůže postoupení přednosti zbaviti účinku záměny pořadí. Zejména nelze pro odůvodnění názoru opačného použiti § 1394. ob. z. obč., jelikož nejedná se o odstoupení o b s a h u práva výměnkářského postupujícímu věřiteli, nýbrž jen o to, aby tento na onom místě uspokojení došel, na kterémž ustupující uspokojení žádati směl.

Právě tak, jako není překážky, aby knihovní interesent uspokojení svého úplně se vzdal, právě tak nelze jemu brániti, aby uspokojení svého v určitém pořadí ve prospěch jiného interesenta se vzdal, jestliže tím práva třetích knihovních interesentů se nedotknou.

Dovolacímu rekursu bylo tudíž vyhověti a zbytek výdražku vzhledem na knihovně poznamenané postoupení přednosti především poukázati na zapravení zbývající pohledávky vymahající věřitelce M. F-ové, kteráž na místo výměnkářů M. a F. P-ých vstoupila.

Jelikož pak zbytek výdražku nestačí na úhradu ani jednoroční dávky výměnkářské, byl dle návrhu při roku rozvrhovacím výměnkářkou F. P. a vydražiteli J. a J. B-ovými v rekursu učiněného ihned výměnkářce F. P. na místo jejího tímto uhaslého výměnku přikázán.

(Rozh. z 3. února 1904, č. 1373.) J. B.

Rozsudečné tvoří část processních útrat a proto vztahuje se naň zástavní právo pohledávky, byť i nebylo zvlášť vyznačeno.

Exekuční soudce přikázal z útržku za vydraženou usedlost též rozsudečné per 136 K 25 h s úroky z prodlení 9 K 94 h. mor.-sl. fin. prokuratuře jako vymahající věřitelce, ač na vydražené usedlosti zástavní právo pro ně vtěleno nebylo.

Na rekurs hypoth. věřitele Ř. zemský soud v Brně návrh fin. prokuratury na přikázání těchto obnosů zamítnul a je rekurentovi přidělil z d ů v o d u, že poplatek ten na vydražené nemovitosti právem zástavním zajištěn není a též zákonného zástavního práva nepožívá.

Nejv. soud však na dovolací rekurs fin. prokuratury obnovil v tomto bodu rozvrhové usnesení soudu exekučního. Nárok na přiřknutí útrat odvolacího rekursu však zamítnul.

Důvody:

Dovolací rekurs jest odůvodněn. Neboť rozsudečné s příslušenstvím, které rekursní soud nepřikázal, bylo v právní záležitosti J. Ř. proti F. a A. K., bývalým vlastníkům vydražené usedlosti o zaplacení pohledávky z kupní ceny pod položkou 65 knihovně zjištěné ve zbytku 21.800 K s přísl. z rozsudku c. k. zemského soudu v Praze ze dne 1. dubna 1903, č. j. C. g. V. $\frac{91/3}{3}$, předepsáno a tvoří tudíž část processních útrat, které v rozsudku tom žalovaným, již podlehli, ku placení byly uloženy (viz § 68, č. 5. popl. zák.), na které se nemovitostní právo zástavní, jež pro kapitál sám pozůstává, vedle § 16. kn. z. a § 216., č. 4 ex. ř. také bez zvláštního vyznačení vztahuje. Přikázal-li pak prvý soudce v rámci tohoto práva zástavního, vyhovuje návrhu c. k. m.-sl. finanční prokuratury, z volného zbytku nejvyššího podání především rozsudečné shora zmíněné s úroky z prodlení, neporušil tím nižádnou ze zásad rozvrhových zákonem v § 216. až 228. ex. ř. stanovených, nýbrž bylo rozhodnutí jeho naopak ospravedlněno tím, že nebyl proti přednosti, na kterou v rámci položky 65 pro rozsudečné shora zmíněné činěn byl nárok, vznesen odpor ve smyslu § 213 ex. ř.

Hypotekárnímu věřiteli J. Ř., který se ku roku rozvrhovému nedostavil, nepříslušelo při tomto stavu věci vůbec dle § 234. ex. ř. právo rekursní proti III. odst. rozvrhového usnesení prvého soudce, a slušelo proto dovolacímu rekursu vyhověti a v odst. v odpor vzatých usnesení prvého soudce opět obnoviti.

Útraty opravního prostředku nelze přisouditi, poněvadž řízení rozvrhové je řízením z moci úřední a c. k. aerar ohledně zmíněného rozsudečného nucené dražby se nedomáhal.

(Rozh. nejv. soudu z 14. března 1905, č. 4104.) B.

Soudce poručnický není oprávněn prestační lhůtu ku složení odbytného pro nemanž. dítko stranama ujednanou zkrátiti pod zákonnou lhůtu §. 409. c. ř. s.; může však poručenstvu vyhraditi právo, žádati za zvýšení ujednaného odbytného v případě pozdějšího zlepšení majetkových poměrů nemanž. otce.

V paternitní rozepři A. proti B. uzavřely strany smír, dle něhož zavázal se nemanž. otec B. zaplatiti pro nezl. nemanž. dítko do 14 dní po nadporučnickém schválení do sirotčí pokladny odbytné 900 K, čímž »veškeré závazky a poměry mezi oběma stranami na vždy a úplně vyrovnány« býti měly.

Soudce nadporučnický schválil smír tento s obmezením: